

Sygn. akt V KK 82/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2018 r.

sprawy **S.G.**

skazanego z art. 178a§1 i 4 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 8 listopada 2017 r., sygn. akt V Ka [...] /17

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...] /16

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego S.G. od uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2017 roku (sygn. akt II K [...] /16) Sąd Rejonowy w K. uznał S.G. za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k., za który – na podstawie art. 178a § 4 k.k. – wymierzy karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny dożywotniego pozbawienia prawa jazdy, a na podstawie art. 43a § 2 k.k. świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 zł na wskazany cel społeczny.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się obrońca oskarżonego, który wydanemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego - tj. art. 26 k.k. poprzez jego niezastosowanie oraz obrazę art. 42 § 3 k.k. poprzez

bezpodstawne przyjęcie, że w niniejszej sprawie nie zachodzi szczególny wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami do odstąpienia od orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a także rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary.

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2017 r. (sygn. akt V Ka[...]/17) Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o zasądzeniu kosztów obrony. W pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy.

Od prawomocnego wyroku skargę kasacyjną wniósł obrońca z wyboru skazanego S.G., podnosząc w niej zarzut:

- rażącego i mającego wpływ na treść wyroku naruszenia prawa materialnego, tj. art. 26 § 1 i 2 k.k. poprzez dokonanie błędnej wykładni tego przepisu polegającej na bezpodstawnym przyjęciu, że działać w stanie wyższej konieczności można jedynie w przypadku zagrożenia życia, w sytuacji gdy jest to wykładnia *contra legem*, bowiem zastosowanie stanu wyższej konieczności następuje w celu uchylenia bezpośredniego niebezpieczeństwa grożącego jakimkolwiek dobru chronionemu prawem, w czym mieści się również działanie w celu uchylenia bezpośredniego niebezpieczeństwa grożącego zdrowiu małoletniego dziecka, a w konsekwencji błędnej wykładni, Sąd nie zastosował art. 26 § 1 i 2 k.k., podczas gdy zastosowanie tej normy uzasadniało zachowanie się skazanego, który był zmuszony poświęcić się i pojechać motorowerem po leki dla swoje córki, gdy nikt nie mógł ich dostarczyć.

Wskazując na powyższe uchybienie, autor skargi kasacyjnej wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut należy ocenić jako bezzasadny w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzut kasacyjny koncentruje się w głównej mierze wokół problemu niewłaściwego – zdaniem skarżącego – uznania zachowania S.G. za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i nie przyjęcia, że zachowanie skazanego usprawiedliwione było stanem wyższej konieczności.

Zauważyć zatem należy, że zarzut tożsamej treści był już stawiany w apelacji.

Sąd Okręgowy wskazał powody uznania zarzutów i wniosków apelacji w tym zakresie za niezasadne. W tej sytuacji, powielanie w kasacji tych samych argumentów co w apelacji stanowi w kontekście treści art. 519 k.p.k. oczywiste nieporozumienie. Rozwagać ewentualnie bowiem można by jedynie naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. lub 457 § 3 k.p.k., co w skardze podniesione nie zostało.

Generalnie, choć budzi pewne zastrzeżenia (dostrzeżone przez obronę) zaprezentowana w uzasadnieniu Sądu Okręgowego w K. ocena prawna wskazanego w apelacji zarzutu obrazy art. 26 § 1 i 2 k.k. (s. 4 – 5 uzasadnienia wyroku) Sądu Okręgowego, to nie ma to żadnego wpływu na trafność dokonanego rozstrzygnięcia.

Nie można bowiem zgodzić się z wywodem kasacji, że Sądy błędnie przyjęły, iż skazany nie działał w celu uchylenia bezpośredniego niebezpieczeństwa grożącego jego małoletniej córce. Nie można bowiem przyjąć, że ból zęba jest równoznaczny ze stanem bezpośredniego zagrożenia dla życia, czy zdrowia dziecka.

Jednocześnie dodać wypada, że skazany miał pełną i realną możliwość usunięcia tego „zagrożenia” w inny – zgodny z prawem sposób (kontratyp ten odnosi się wyłącznie do „niebezpieczeństw, których nie można inaczej uniknąć”). Odległość 4 kilometrów (ok. 40 minut marszu) jaką musiałby skazany pokonać udając się z domu po leki, nie była na tyle duża, aby nie można było tego uczynić pieszo. Mógł również zwrócić się o pomoc do innych osób, bez konieczności jazdy w stanie nietrzeźwości.

Twierdzenia zatem obrońcy, jakoby oskarżony działał w celu usunięcia zagrożenia, którego nie można było usunąć w inny sposób, niż prowadzenie przez S.G. pojazdu w stanie nietrzeźwości, nie znajduje jakiegokolwiek oparcia w okolicznościach niniejszej sprawy i zwykłym doświadczeniu życiowym.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście bezzasadną i orzekł, jak w sentencji.

a.ł

